

Issabela COTELIN

S-a născut la 27 aprilie 1968, în Galați. Este absolventă a Colegiului Național "*Iulia Hasdeu*" și a Facultății de *Limbi și Literaturi Străine* - Universitatea București. A debutat cu poezia *Interpretări*, publicată în revista *Restituiri*, nr. 16/8.12.2017.

Cărți publicate

Macii sunt întotdeauna roșii, roman, Editura File de Lumină, 2020, *Ehmeya*, roman, Editura Astralis, 2021, *Câmpul cu narcise*, poezii, Editura Betta, 2021, *În exil printre oameni*, roman, Editura Rafet, 2021.

Traduceri

Să fie lumină! În limba rusă; autor, Florentina Mateescu, Editura File de Lumină, 2020, 4 cărți de 150 pagini fiecare.

Premii

Diplomă de merit la Concursul Național de Poezie "Radu Cârneli", 2020, organizat de *Arena literară*; Diplomă de merit la Concursul Național de Proză scurtă "Nicolae Velea", 2020, organizat de *Arena literară*; Mențiune la Concursul de Proză scurtă "Simfoniile verii", revista *Agora artelor*, 2020, Editia I; Premiul I la Concursul de Proză scurtă "Simfoniile toamnei", revista *Agora artelor*, 2020, Ediția a II-a; Premiul „Vincet Amor Patriae”, Festivalul-concurs de poezie "Șapte Inimi România"; Premiul I la Concursul „Elogiul iubirii”, Ediția a III-a, Secțiunea Proză scurtă, 2021; Premiul special „Clara Mărgineanu” la Concursul Național de Poezie "Radu Cârneli" organizat de *Arena literară*; Premiul „Vintilă Horia” la Festivalul Internațional „Titel Constantinescu”, Secțiunea roman; Mențiune, Festivalul-concurs Internațional „Nicolae Dabija”, Secțiunea Proză.

Prezență în antologii

Anotimpuri; Antologia Pandemi(c)a; Natura și poezia (Editura Betta); *Albumul poeziei* (revista *Agora artelor*, volumul 1); *Pandemia nebuniei* (Coronavirusariada 2020), editată de revista *Convorbiri literar-artistice* și Editura Amanda Edit; *Nuanțe de piper și ciocolată* (Siono literar, 2020); *Toamna metaforelor și Paradisul metaforelor*(ASPRA); *Vis cu Nichita* (vol. XIII, Rocart); *Primăvara se numără prozele* (Editura Inspirescu); *Antologia prieteniei*(StudIS); *Marea carte a personajelor secundare* (Heyday, 2021).

Publică proză și poezie în revistele

Astralis, Contraste Culturale, Convorbiri literar-artistice, Agora Artelor, Arena Literară, Boema, Quarto, platforma Timpul Bruxelles.

Extrase din referințe critice

Issabela Cotelin frecventează de vreo doi ani cenaclurile *Convorbiri literar-artistice* și publică număr de număr în revistă, atât poezie, cât și proză, ambele fiind bine conturate, cu mesaj bine dozat și cu amprentă personală. Îmi plac autorii care își amprentează opera. Issabela este unul dintre aceștia, cu precădere în cea poetică. Și-mi place la ea că își lecturează creațiile punându-le și mai mult în valoare, prin felul ei unic de interpretare. Inedit este faptul că în *Convorbiri literar-artistice*, Issabela Cotelin vine și cu traduceri din Tarcovski(1932-1986), din care redau câteva strofe:

"În univers, ni-i mintea fericită,/Necredincioase case construim, /Oameni și stele, îngerii-ispită /Sunt vii, cum după legea firii știm. // Nici nu concepem bine un copil /Și pasul său, călcând afară, /Își derulează cunoscutul film / Pe rola vieții circulară".("În univers, ni-i mintea fericită...", scrisă în 1968). "Iată și vara trecând - / Parcă nu s-ar fi dus, / Mai e cald pe pământ, / Dar nu e de ajuns. / Calea mea destinată / Cu mână ușoară am prins - / Mână de frunză palmată - / Dar nu e de ajuns. / N-a fost rău în zadar, / Binele n-a fost răspuns, / Au ars toate scrum clar, /Dar nu e de ajuns. // Sub aripile-i loc / Mi-a dat viața nespun, / Am avut mult noroc, / Dar nu e de ajuns. ///Frunze nu cad din ram, / Ramuri nu-s rupte în plus, / Văd prin zi ca prin geam, / Dar nu e de ajuns.." ("Iată și vara trecând", scrisă în 1967). (**Antoneta Rădoi**, redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*).

"Issabela Cotelin e o poetă în formare. Unde trec piciorușele unei fete, pe-acolo iarba crește imediat, tatăl îl încurajează pe fiu că a fost tăiat salcâmul – asta atinge o temă mare. Tăierea salcâmului din *Moromeții* a devenit o imagine, o placă turnantă în literatura română. Ei, nu e chiar așa, s-a tăiat un salcâm, dar tatăl îl încurajează pe fiu că n-au ei milioane de securi pentru a tăia totul. Frumos. Patetic. Mai ales poezia *Poeții*."

Tată, au tăiat salcâmul, /Cel din margine de drum,/Și-a trimis vorbă stăpânul/Să muncim mai mult acum! // Lasă, fiule, nu-i bai, / O să mergem în pădure, / Din pădure facem rai, / N-au ei munte de secure. // Tată, dar or să mai taie / Tei și nuc, și răs și joc! / Lasă-i

să zacă-n noroaie, / Ne-om întoarce cu noroc.”(“Tată, au tăiat...”). (**Victor Atanasiu**, critic literar, cuvânt la lansarea volumului *Câmpul cu narcise*, Editura Betta, mai, 2021)

După jurnalul adolescentin intitulat *Macii sunt întotdeauna roșii* (Editura File de Lumină, București, 2020), un *bildungsroman*, *Ehmeya* (Editura Astralis, București, 2021) și versuri și proză, publicate în reviste și antologii literare, Issabela Cotelin ne oferă un prim buchet primăvărat de versuri, intitulate, expresiv, *Câmpul cu narcise*. Acesta cuprinde și poeziile laureate ale premiului special „Clara Mărgineanu”, obținut la ediția a IV-a/2021 a Concursului Național de Poezie „Radu Cârneli”, organizat de revista *Arena literară* în colaborare cu ADE-PC.

Poeziile, cu rimă clasică sau albă, sunt de o sensibilitate lirică deosebită, transformându-se într-o exteriorizare concretă a sondării sinelui. Ritmurile sunt când clasice, când neregulate, trezind și subliniind ideile, iar metaforele, comparațiile și alte figuri de stil se înșiră ca perlele, dând versurilor o melodie unică și sensuri adânci. Temele principale sunt: natura, sentimentele umane, exacerbate uneori până la a deveni războaie ale sufletului, cuvintele și slujitorii lor, poezii și scriitorii, diverse personaje ale vieții cotidiene, pe care le studiază, dacă li s-au încrucișat destinele pentru o clipă: „*Mi-aș putea face o coroană/ Din oamenii care mă iubesc/ Și alți/ Din oamenii care mă urăsc/ Și le-aș purta alternativ/ Pe-al fiecărei zile/ Încă necompus portativ.*”

Până și clasicii „*cai verzi pe pereți*,” precum și aspectele tehnologiei moderne, strecurată în viața noastră de zi cu zi, își găsesc exprimare lirică, încărcată de referințe culturale subtile, oferindu-i amprenta sa personală - de exemplu, în „*Ziua în care nu am existat virtual*”.

Se remarcă, însă, în mod special tablourile cinematografice ale naturii, în periplul anotimpurilor, așa cum este perceput de sufletul uman, în diferitele sale etape de evoluție spirituală, tot ceea ce-l înconjoară: „*Pe câmpul cu narcise/ Acasă-s din exil/ Aici vechile vise/ Au râset de copil*”. Natura este descrisă cu comparații și metafore măiestrit alese, vocabularul de fiecare zi împletindu-se cu bogăția lexicală a limbii române în noi imagini lirice, date de asocierea figurilor de stil.

Versurile Issabelei Cotelin rezonază cu multe dintre sufletele însetate de poezie. Vi le recomand cu căldură! (**Marina Costa**, scriitoare - referințe critice la *Câmpul cu narcise*; text publicat și în *Agora Artelor* nr. 3/2021)

Poezia Issabelei Cotelin este un testament, o moștenire, o avere, o dăruire, un cântec, o tânguire. Nu trebuie să-ți alegi ore pentru a citi poezia ei, în orice moment te prinde, te adună sau te risipește în ea, te îndeamnă sau te oprește din alergătură, îți șoptește, te trezește. Neliniștea jocului îți dă lecția realității, pacea meditației îți pune întrebări și funcție de gradul de conștiințiozitate, te resetezi sau rămâi între patru pereți.

Când cuvintele se adună într-o armonie indestructibilă și întregul creat este poezia, atunci acesta rămâne în vreme și, oricât de lungă sau scurtă îi este existența, creatorul lui este cu el, exact ca aici: *Să uiți ziua care vine/Până-s iar izvoare pline/Ape-n susur cristaline/Crengi în soare pelerine/Și eu iarăși lângă tine.*

Poeziile autoarei au înțelepciunea de a încânta inima cititorului, au capacitatea de a transfera energiile beneficătoare către exterior fără a goli interiorul, deci „dăruiește și

vei fi bogat” este pe deplin justificat: *Pe câmpul cu narcise/Revin în vreme iar/La vorbele nescrise/Pe-al timpului tipar.(...)*.

Sensibilitatea unui mânăitor de condei este evidentă în creația lui și autoarea o expune în multe poezii simple, dar alerte. Poezia cu viață dezvelește sufletul creatorului ei și, prin lecturarea poeziilor acestui volum, descoperim sensibilitate și putere, armonie, muzicalitate, visare, beatitudine și atașament: *Am fost în iad de numărate ori/Și-am ars pe rugul neputinței de-a mai zări lumină(...)*”

În jurul versurilor ei, versuri cu transfer de energii, se pot aduna cei cu „atingere” de scris apăsător. Oricine poate să scrie, dar nu oricine impresionează, înduioșează, transmite, prinde, acaparează, simte, este. (**Lilioara Macovei**, redactor-șef *Agora Artelor*; Text publicat în nr. 6/2021 – referințe critice la *Câmpul cu narcise*)

O viață de om sublimată într-o floare. După romanul-confesiune intitulat *Macii sunt întotdeauna roșii* (Editura “File de Lumină”, București, 2020) și un buchet asortat de versuri și proză, publicate în reviste și antologii literare, Issabela Cotelin ne oferă un *bildungsroman*, *Ehmeya*, al maturizării unei fete și a grupului ei de prieteni din adolescență. Autoarea folosește un limbaj curat, accesibil, fără exces de figuri de stil și prețiozități inutile, dar și fără naturalismul atât de la modă în ultima vreme în literatura contemporană. Cu abilități psihologice evidente, creează personaje vii și diverse. Ne putem regăsi, fie pe noi înșine, fie pe unii dintre prietenii noștri din tinerețe, în una sau alta dintre tipologiile de personaje evidențiate în acest roman.

Lara, personajul principal, crește și se confruntă cu decizii, dezamăgiri ori tristeți pe care i le urmărim pe rând. Face slalom printre sentimentele ei și ale altora, își găsește de lucru, drumul în viață, casa și familia tradițională, soțul harnic, copiii și socrii aferenți...(…). Ce anume dă numele exotic al romanului, cu aparențe științifico-fantastice, care ar înșela cititorul, la o trecere în revistă, fugară, a unor titluri? O floare, care își face apariția în momentele cheie ale cărții, reprezentând metafora vieții personajului principal: *E mică și delicată. Se spune că înflorește o singură dată în viața ei, apoi se stinge încet, lăsându-și puii să crească la rândul lor. Sunt scoși de pe tulpină și puși în alte ghivece. E o floare deosebită. I se zice Ehmeya, mai popular, cine mai știe azi latina...*

Ehmeya este un roman care fură cititorul, purtându-l, cu grație și interes, printr-o lume asemănătoare cu realitatea cotidiană din jurul nostru, rostită sau nerostită. Citindu-l, studenții sau tinerii adulți vor descoperi că prima parte a romanului le va fi extrem de familiară, iar a doua va dezvălui posibile căi de evoluție în viață pentru persoanele din anturajul propriu, de care, odată cunoscute, să se poată feri, în măsura în care își pot evita destinul. Adulții vor avea nostalgia vremurilor trecute, când totul era mult mai simplu, grijile erau mai mici și îndrăzelile, uneori, cu mai puține urmări permanente. Îi invit pe cititori îi las să descopere poveștile de viață din spatele titlului misterios. (**Marina Costa**, scriitoare; *Ehmeya*, text publicat în *Agora Artelor* nr.4/2021)

Aceasta da, performanță scriitoricească! La ce altceva aș fi putut să mă gândesc, constatând că, după scrierea unui roman, *Macii sunt întotdeauna roșii*, în care parțial se spovedește, și după risipiri generoase de versuri și proză găzduite de o serie de reviste și antologii literare, distinsa doamnă scriitoare, Issabela Cotelin, vine în fața noastră, nici

mai mult, nici mai puțin, cu un bildungsroman, *Ehmeya*? Căutând în propria-mi memorie și apoi în DEX înțelesul exact al acestui cuvânt, care a coincis, în ambele surse de informare, pe care-l reproduc: „roman care prezintă procesul de formare al unui caracter”, cuvânt ce provine din limba germană, m-am întrebat: este, oare, posibil un asemenea salt? Mănat de o vie curiozitate, am citit romanul și am surprins, dincolo de talentul autoarei Issabela Cotelin, cam aceleași date, aspecte de viață ce-și află corespondentul în realitatea care i-a servit drept sursă de inspirație scriitoarei(...).

Aplecarea scriitoarei asupra punții de trecere de la vârsta adolescenței la cea a maturității, pe care trebuie s-o străbată Lara și prietenii săi, Monica, Lucas, Alina, Vali, Adi, presărată cu o mulțime de obstacole, chiar și capcane, este de bun augur pentru reușita autoarei, care posedă abilități psihologice certe, valorificare în crearea unor personaje vii și diverse, netrădând realitatea din care s-a inspirat. Cea mai aproape și cu mare atenție urmărită de autoare este Lara cu Lucas, prima ei iubire de pe timpul când toți erau liceeni, autoarea convingându-ne că și în literatură, dacă e realizată cu talent, adevărul vieții se reflectă în adevărul estetic, patentat de emanațiile estetice create de scriitori. (...).

Din piscul celor șaptezeci și nouă de ani împliniți, mărturisesc că m-am trezit îngânând: „Că nu e om să nu fi scris o poezie, măcar o dată, doar o dată-n viața lui... Când a iubit, a luat un petic de hârtie și-a așternut pe el tot focul dorului...” – pentru prima parte, referitoare la adolescență.

Acum, și nu e în imaginație, ci în pura realitate a vieții mele ajunsă la șaptezeci și nouă de ani, când, într-adevăr, găsind astfel de scrisori scrise de mine, am constatat emoționat că e-ngălbenită hârtia și ruptă puțin, dar, înduioșat, am citit-o și surâzând mi-am șters o lacrimă târzie și, oftând, am rostit că ”nu e om să nu fi scris o poezie o dată, măcar o dată-n viața lui...”.

Cât privește faptul dacă romanul doamnei Issabela Cotelin, *Ehmeya*, este sau nu un bildungsroman, eu, care am citit câteva bildungsroman-e, afirm că pentru mine constituie expresia vocației către astfel de romane, dar că deocamdată hopul cel mare l-a trecut cu succes – este în stare de așa ceva. (**Geo Călugăru**, cronicar; publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr. 23/2021).

Poezia Issabelei Cotelin deschide ferestre spre sufletul cititorului, o incursiune în minte și inimă care, altfel, ar rămâne închise în ignoranța acelor locuri întunecate ale unei existențe serbede.

Volumul de față, *Câmpul cu narcise*, este o oază de sensibilitate, în care semnificația cuvintelor rămâne în sfera imaginației și a magiei. Este o transcendență a realității în ideal, o evadare din lumea materială spre umanismul sufletelor însetate de iubire, sub toate formele sale, o metamorfozare a gândurilor omenești, transpuse pe hârtie ca niște note pe portativ, rima și ritmul ținând de puterea de seducție a muzicalității lor, de aici rezultând exercițiul stilistic al autoarei.

În poezia „Ceasul”, găsim o teorie originală a scurgerii timpului, ca o definire a propriei existențe, situată între granițele aspre ale orelor: *Îmi schimb destinul după plac,/Mă plimb prin epoci/În viitorul încă nevisat/Și în trecutul ce aproape l-am uitat.*

Existența, în viziunea autoarei este delimitată de timp și spațiu. *Călătorim prin viață rute concrete/În trenuri separate*, spune poeta, redefinind viața ca pe o călătorie cu trenul, în care trecem, unul pe lângă altul, dar, deși ruta nu este aceeași, destinația ne găsește, implacabil, în același loc: *Un gest cu mâna-n treacăt/ Și pe fundal, apoi/Același Șef de Gară/Bifând neobosit*.

Poezia „Câmpul Cu Narcise”, care, de altfel, definește titlul volumului, este reveria unor sentimente reînviată de magia primăverii; cu toate acestea, dorul rămâne în așteptare spre o împlinire viitoare, conservată de un suflet iubitor. (**Octav Lica**, redactor-șef adj *Convorbiri literar-artistice*; referințe critice la *Câmpul cu narcise*, în Postfața cărții).

Issabela Cotelin face parte dintr-un lot recent de scriitori fascinați de perioada adolescenței, și a primei tinereți, care îți activează personajele în grup, iubirile sunt de scurtă durată, repede înlocuite, la fel de necalculate. Întâlnirile au loc la un pahar de coca-cola pe o terasă, la gura metroului sau în fața blocului. Nevoia de colectivitate este explicabilă prin faptul că într-o astfel de locuință colectivă au făcut primii lor pași.

Dar scriitoarea în formare depășește faza macilor care sunt întotdeauna roșii (din romanul cu același nume) și trece spre florile rare, precum *Ehmeya*, (cartea a apărut la Editura Astralis, în 2021), semn al maturizării estetice și, mai ales, ideatice. Dialogurile simple, fără prea mult conținut, un el de pierdere de vreme împreună prin parcuri, în clasă, în curtea școlii și, mai ales, la telefon, duc la înfiriparea treptată a iubirii, la o dezvoltare tinerească diferită, însă fără responsabilități. Când apar acestea, se aliniază greutatea. Intriga în *Ehmeya* este dată de înaintarea în viață, în funcție de perceperea diferită a relațiilor.(...).

Odată cu evoluția personajelor se dezvoltă Issabela Cotelin ca scriitoare. Saltul calitativ de la prima carte la următoarea se realizează rapid, în bucuria ei și a cititorilor. Scriitoarea cea nouă este o bună cunoscătoare a vieții noastre contemporane. Are talent de povestitoare, realizează cu multă ușurință portrete ale tinerilor, în special, dar și ale vârstnicilor, se oprește asupra căsnicilor moderne sau nu și este adepta unirii femeii cu bărbatul fără încorsetarea prin legiferarea unui act greu suportabil.(...).

Finalul este deschis, dându-i speranțe lectorului că protagonista va rămâne așa cum o știam deja și, poate, prinsă într-o poveste nouă și interesantă, pe care autoarea nu ne-o mai deapănă, dar noi ne-o imaginăm așa cum ne-o dorim. (**Cleopatra Luca**, scriitoare; publicat în Revista *Astralis*, nr.3(11)/2021)

Cartea Issabelei Cotelin este o poveste policromă, spumoasă, brodată pe evoluția unei fete aflată în pragul adolescenței – pentru că la debutul romanului fata are 13 ani – și este derulată până când aceasta termină facultatea. Întreg parcursul cărții este întretăiat de intervențiile autoarei, azi aflată la maturitate, personajul propriei scriituri. Ea judecă, accentuează, dă verdicte, clarifică și pune în sinonimie ori antinomie situații. Observă obiectiv schimbările și evoluția personajelor din copilăria proprie, zâmbind, probabil, condescendent, ușor complice, copilei din trecut. Timpul prezent și propozițiile scurte, verbul alert și construcțiile îndrăznețe îți induc din prima secundă autenticul. Devii

spectatorul iluziilor și deziluziilor tinerei cu o lume bogată interioară, unde se și ascunde la nevoie.

Scriitoarea surprinde linia aceea foarte subțire și magică dintre copilărie și tinerețe, timiditatea fetei în a face pasul spre definitiva feminitate. Mugurul care se transformă în floare. Issabela citește și filtrează prin mintea ei nu doar livrescul, ci și realitatea contemporană ei, proiectată pe fundal ceaușist.

Nu vreau să fiu seralistă. Nici să muncesc. Urăsc munca. Urăsc socialismul, cu condițiile și legile lui cretine. Și nu numai eu. Toți cei pe care oamenii maturi ne definesc „inconștienți” și „neserioși”. Adică noi, tinerii. În capitalism sunt atâtea șanse de afirmare! Atâtea drumuri de urmat! Atâtea căi de ales! Decât seralistă și vânzătoare aici, cu toate porțile închise, mai bine cerșetoare acolo. Sau șomer. Acolo, dacă ai minte și noroc, ai și bani și libertate. Ajungi ceva. Aici, după o viață de muncă într-un magazin, ajungi vânzător calificat și respectat sau casier.

Issabela este frumoasă, inteligentă și conștientă de atuu-rile ei. Ia lumea în piept, însă are universul ei interior, extrem de bogat, unde se ascunde la nevoie. Este firească și nebunatică: *Acum mănânc brânză cu zahăr, privesc stelele, gândesc și scriu în același timp. Încă nu-s Napoleon. Ascult și muzică la radio, urmăresc telejurnalul la televizor... Mai am un lucru de făcut, să fie șapte. Să citesc Gran Canaria? Nu pot... Îmi fac o citronadă. Sunt Napoleon.*

Se lovește și suferă și atunci își pune întrebări: *Ce folos că atunci când ți-e bine tot universul roiește-n jurul tău, dacă atunci când nu-ți e, afli că ești singur în același univers?(...).*

Protagonista volumului este adolescenta universală care râde, flirtează, se supără, se răzgândește, iubește, citește, înregistrează, allege... Romanul-jurnal cuprinde nu doar poezia feminității, dar și talentul deosebit al poetei Issabela Cotelin așezat în șabloane de proză. (**Em. Sava**, scriitor, editor; cuvânt la lansarea romanului *Macii sunt întotdeauna roșii*)

Macii sunt întotdeauna roșii este volumul de debut editorial al scriitoarei Issabela Cotelin, până acum prezentă cu lucrări în reviste literare, precum și în antologii de poezie și proză. Acesta ne oferă o poveste a maturizării personajului principal, a trăirilor adolescente, cu revelațiile și dezamăgirile specifice vârstei, ceea ce se oglindește și în dedicație – „tuturor adolescentelor lumii, care simt că universul ar putea fi al lor, dacă ar ști ce să facă cu el”. Eu zic că se potrivește, de asemenea, tuturor celor ce au fost cândva adolescenți și au păstrat într-un colț de suflet nostalgia acelor vremuri.

După cum ni se confesează autoarea, „Uneori mi-e tare dor să mai fiu copil... Dar parcă nu atât de copilărie mi-e dor, cât de inocența din ea, dusă pentru totdeauna. Nu dau răspunsuri. Eu doar descriu și întreb, mai mult retoric. Și, ca orice om, iubesc, urăsc, gândesc și simt – e o carte cât o căutare individuală în contextele sociale și istorice trăite.” Așa s-a născut volumul de față – să sperăm că primul dintr-o lungă serie de romane și plachete de poezii. În el, amintirile prind viață iar problemele esențiale ale adolescenței sunt aspectele legate de primii fiori ai iubirii, de prietenie, de viitor și, mai ales, valențele profesionale ale acestuia (liceul, respectiv facultatea de urmat), descoperirea de noi pasiuni... Aspirațiile sunt umane, firești, naive: „Mă-ntreb când n-o să

mai ies pe-afară. Probabil când voi intra la serviciu. Am șaisprezece ani. Și nu vreau să mai cresc. Vreau să rămân veșnic copil. Vreau să fie mereu ca pân-acum. Să iubesc mereu și să fiu iubită. Să nu mai sufăr niciodată. Să nu-mi mai reproșeze nimeni nimic. Să nu mai fiu tristă niciodată.”

Pentru autoare, simbolistica macilor din titlu este multiplă. Macii sunt întotdeauna roșii –la fel cum adolescența și tinerețea sunt de aceeași culoare înflăcărată, rebeliune sălbatică și de aceeași fragilitate. Nu pot fi ruși și păstrați în glastră, transformați în flori de casă, trebuie lăsați să înflorească în câmp, acolo unde le este locul. De ce, atunci, ne străduim să răsădim atâtea suflete tinere unde nu li se potrivește, ba încă mai avem și pretenția să înflorească și să prospere. Intercalarea trecutului cu prezentul oferă cititorilor o satisfacție mai mare –aflăm, uneori, ce au devenit personajele creionate la vârsta adolescenței. *Macii sunt întotdeauna roșii* este un volum de amintiri care se citește ușor, cu norișori roz, pentru o după amiază ploioasă, apreciată de toate vârstele – cei care au fost atunci adolescenți și cei ce sunt acum. (**Marina Costa**, scriitoare; Text publicat în *Agora Artelor* nr. 5/2021)

Profil întocmit de **Antoneta RĂDOI**
Redactor-șef ***Convorbiri literar-artistice***